

[Handelsministeren.]

var dalet. Det sidste har det ærede Medlem Ret i, det første har han ikke Ret i. Under de økonomiske Forhold, hvorunder Verden, derunder Danmark, lever, er der ikke noget som helst til Hinder for, at man ved Lovbestemmelser kan fastsætte baade Indlaansrenten i Banker og Sparekasser og paavirke Udlaansrenten, og der er ingen Tvivl om, at man ogsaa derigennem kan paavirke Obligationsskurserne, men man kunde ikke konvertere den uhyre Privatgæld. Man har ikke kunnet konvertere den uhyre Privatgæld, der findes her i Landet, naar der ikke var fuldstændig Enighed derom, og naar man fra visse Hold har bestræbt sig for saa at sige ved enhver Lejlighed, der blev givet, at skabe Uro. Det er netop denne Uro, som har ført os ind i de svingende Kurser. Det ærede Medlem har for saa vidt Ret i, at det er Uroen, der har været medvirkende, men det ærede Medlem og hans Parti har jo ikke været de mindst aggressive, naar Talen var om at skabe den Uro og den Mistillid, som Konverteringsbestræbelserne ikke kunde taale. Hvis man havde taget Konsekvensen af Henvendelsen til Regeringen og Rigsdag og virkelig vilde have medvirket til at faa en lavere Rente i Landet, ikke blot for Indlaan i Banker og Sparekasser, men ogsaa paa Obligationer, kunde Konverteringen være gennemført; men den kunde fornuftigvis ikke gennemføres, naar man stadig skabte den Uro paa Pengemarkedet, som man skabte. Det viser sig ogsaa nu, at selv Venstre, som har været inde i de kraftigste Bestræbelser for at faa gennemført en billig Rente her i Landet, ikke kan staa imod længere, de kan ikke staa imod Sparekasserne. Det er de danske Sparekasser, der nu dikterer Venstre, at Indlaansrenten skal sættes op og dermed ogsaa Udlaansrenten. Det er ikke Bankerne, der her fører an, i hvert Fald ikke Hovedstadsbankerne; jeg tror, at Provinsbankerne, i hvert Fald deres Centralledelse, billiger de Bestræbelser, der udfoldes fra Sparekassernes Side for at blive fri for Lovbestemmelserne. Det er ikke Hovedstaden, der her fører an, det er ikke mindst de jyske Sparekasser og de jyske Banker, som er Bærere af den Agitation, Venstre ikke længer har kunnet staa imod, men nu giver efter for.

At de Konservative hele Tiden har været mod Rentesaenkningspolitikken, ved vi, men at ogsaa Venstre skulde gaa imod den, havde jeg dog aldrig tænkt mig Muligheden af, eftersom det var Venstre, der gennem sin højtærede Formand i Folketinget Gang paa Gang gik imod den Deflationspolitik,

der i nogen Tid efter 1931 blev ført af Nationalbanken. Det var Venstre, der krævede flere Virkemidler og billigere Virkemidler. Det var Venstre, der Gang paa Gang beskyldte mig for at holde Haanden over Deflationspolitikken. Hvad er det nu, Venstre gør? Det er dette, at de selv gaar ind i en Deflationspolitik, søger at komme ind i Tilstande, hvorved vi vender tilbage til det, som man for Maaneder siden bekæmpede paa det voldsomste. Den ærede Ordfører for Venstre kan jo af den Stilling, som det ærede 14de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard), hans egen Partifælle, for faa Øjeblikke siden indtog, skønne, hvorledes den Rentepolitik, Venstre nu er ved at arbejde sig ind i, bedømmes i store Dele af Landet. Det ærede 14de Medlem for 5te Kreds er sikkert ikke en enlig Svale ved Foraarstide; han har nok givet Udtryk for en Opfattelse, der rækker lige fra Skagen til Gedser. Jeg vil derfor ogsaa tro, at Venstre ikke har sagt det sidste Ord i denne Sag. Jeg vil tro, at Venstre før eller senere — jeg haaber, det maa ske i Tide — vil komme til Erkendelse af, at den Politik, man nu gaar ind i, ikke kan fastholdes, ikke kan gennemføres. — i hvert Fald ikke praktiseres.

Jeg fraraader paa det indstændigste at følge Venstre i det, som Partiet her giver Udtryk for skal være dets fremtidige Politik.

Landbrugsministeren (Bording): Som det fremgaar baade af Betænkningen og af de Udtalelser, der er faldet fra Venstre og Konservative, er det de to Flertalspartiers Hensigt, at baade Afsnit II og Afsnit III skal udgaa af det Forslag, som er oversendt hertil fra Folketinget.

Afsnit II indeholder Forslag om Tilskud til Rentelettelse for de Landmænd, som ikke kan betale deres Renter af den store Gæld, der er paaført dem under helt andre Konjunkturer end de nuværende. Dette Afsnit indeholder endvidere Bestemmelser om Oprettelse af en Renteudligningsfond, som i ikke ringe Grad skulde bidrage til, at Landmændene i kommende vanskelige Tider kan klare sig. Afsnit III indeholder de Bestemmelser om Moratorium, Akkord o. s. v., som skulde medføre et endeligt Opgør mellem Kreditor og Debitor.

Det forbyr mig i høj Grad, at de to Partier indtager det Standpunkt fuldkommen at paavise disse to Afsnit, og det forbyr mig navnlig, at de tør gaa til at ophæve Akkord- og Moratorielovgivningen, især efter at jeg med Opmærksomhed har hørt baade det ærede 4de Medlem for 2den Kreds's (Lange) og det ærede 2det Medlem